

דברי עזר ויצמן על הקשר עם מיכה והחברות בין מיכה לשאול בנו

עזר ויצמן : אני באמת חשבתי הרבה אם אני פותח את הפה שלי בכלל היום, אבל...

ישראל גרנית : אני עזרתי לך.

עזר ויצמן : לא, לא, זה נכון, אני בכלל סתמתי את הפה שלי, בכלל, בחודשים האחרונים. אבל, טוב, יש פה, את מרבית, מרבית הפרצופים אני מכיר, מי שאני מכיר יותר, מי שאני מכיר פחות, אז בכלל זה היה ערב, אני חושב שלנו זה, הערב הזה היה חוויה, כמובן, חוץ ממרכזו של מיכה, (בלא ברור) סיפורים בלתי רגיל. ואני בטוח שאפשר היה פה לספר, בכלל לשמוע דברים בלתי רגילים. אם שאול היה מספר פה כמה פעמים הוא סחב וודאי את האוטו שלי, והפך אותו באיזה מקום, או שכח אותו באיזה מקום.

אז קודם כל, שאול באילת, הוא החליט שהוא הולך למצוא שלוה באילת, אז שאול זו פרשה בפני עצמה.

אבל, דודי, גידי, מיכה, כולם פה, יש כאלה שאני מכיר יותר, מכיר פחות, צביקה, צביקה דפני. אז נכון הוא שיש כאלה שעברו, נכנסו ויצאו אצלנו בבית הרבה יותר, גם כזאטוטים וגם כשיותר מבוגרים. אבל האמת היא, שבפרט מהיום שמיכה חזר מחוץ לארץ, הוא הסתובב הרבה יותר אצלנו בבית, וזה בעיקר, אני מעריך, סבב סביב שאול, שדי הדאיג אותו ששאול היה עם בעיות מסוימות, יש לו עדיין בעיות מסוימות, הוא יתגבר על זה עוד. ומיכה ניסה לעזור לו, ואני גם יודע שהרבה פעמים, כשאני הייתי מחפש את שאול, הייתי מצלצל לרותי, והייתי שואל אם היא יודעת איפה שאול, בגלל ששאול, יש לו מנהג, ככה, לנדוד ולהיעלם מהאופק. ומיכה, מיכה תפס עליו, תפס עליו, קצת ניסה לתפוס עליו, בשלב מסוים הצליח, אני חושב, רסן מסוים והשפעה מסוימת.

אבל חוץ מהחברות שאתה אמרת וה-, אני חושב שהיה כאב מסוים, שהיה למיכה, שהוא ראה ששאול סובל. אני חושב שמיכה ואני, היה לנו, אנחנו מצאנו שפה משותפת, וזה היה, וזה לי היה אולי הדבר היותר מעניין. זה שחבר דואג לחבר שלו, זה היה לי דבר טבעי בהחלט. בפרט, כולכם יחד, שעוד לפני יום כיפור אכלתם הרבה דברים יחד, ואחרי יום כיפור, וודאי שאכלתם הרבה דברים יחד. במידה מסוימת, קשה לי לשפוט אם הדור שלנו, פחות או יותר, אני חושב שזה הדור שאכל הרבה,

הם אכלו את זה בכל אופן בדוזות, ככה, ארוכות, דוזות ארוכות, ארוכות ומחורבנות. בסך הכל אצלנו זה היה קצת יותר, קצת יותר פשוט. אבל בואו לא נתחיל עכשיו פה, השוואות של דורות. סך הכל אכלתם הרבה חרא, זה נכון, ועוד תאכלו.

אז המעניין הוא, שמיכה בא אליי, והייתה לי הרגשה שהוא מוצא מקום לפחות לדבר, בצורה אחרת לגמרי. עכשיו, פער, פער גילאים, כן? הוא, אנחנו, פחות או יותר, באותו, אתה קצת יותר צעיר מ-,

דובר : הוא צעיר ממך.

עזר ויצמן : יש לך אמנם שפס לבן, אבל אתה קצת יותר צעיר. ומיכה בא, והיה מתיישב אצלי, מיכה, אבנר, גידי, צביקה. והמעניין הוא, שהוא דווקא, אצלי הוא חיפש דברים הרבה יותר, מה קורה בארץ. הוא היה נורא מודאג מהמצב הפוליטי שלי, היה נורא מודאג. הוא היה בא לתת לי עצות. הוא היה מודאג, היית פה שם, שם, שם פה, ושם שם. ובסך הכל, הוא היה מאוד מאוד מאוד רגיש למה שאני עושה בארץ. נורא רגיש למה שאני עושה בארץ. להפתעתי. להפתעתי. ואם נשתמש בפראזה פשוטה מאוד, אז הדהימה אותו ציונות פשוטה, במובן שאתם, שאני לא יודע אם אני יכול היום, אם שפה משותפת יש לי אתכם בעניין הזה, אני חושב שכן, אבל אצל מיכה זה היה מאוד מאוד, מאוד מאוד ברור. לדוגמא, אבנר, שיהיה לי בריא, שהוא גם כן בחור ש-, שמעתם באיזה צרורות הוא יכול לדבר, אז אבנר, יש לו איזה פרופסור שהוא מתפעל ממנו באוניברסיטה, שאני פחות.

אני מעריך שזה היה בראש השנה, זה היה איזה שבועיים לפני יום כיפור. שבוע, שבועיים לפני יום כיפור. על המרפסת, בירה קרה תמיד יש אצלי בבית פלוס, אם מישוהו רוצה גם יותר מזה. והיו באותו ערב צביקה, אבנר, גידי, נכון?

גידי : לא, אני הייתי ב-L.A.

עזר ויצמן : אתה לא היית. אז מי היה עוד? מיכה והפרופסור המהולל הזה, לא נקרא בשמו, הפרופסור, יש לו רעיונות בכלל, רעיונות בלתי רגילים, שאני פה לא רוצה לנתח אותם כי אבנר מעריך אותו. ומיכה טיפס עליו, אתה זוכר? אתה ומיכה. אתם שניכם התרגזתם. צביקה, נכון? ההוא בכלל שלל ציונות, שלל בכלל, זה לא הלך רק על בעיה של יהודים לא יהודים, ציונות לא ציונות, איך פותרים את בעיית ארץ ישראל, מה יהיה הסוף, מה לא יהיה הסוף, כל הסיסמאות הרגילות אלא בכלל

השקפת עולם סופר סופר ימנית אם אפשר להשתמש בזה, שאני בכלל נשארתי מאחוריו באיזה מקום שם ולא מצאתי את עצמי. איזה רעיונות בלתי רגילים. אבנר עוד עזר לי אחר כך ספר כזה, שהוא כתב, שאני רק הוא נפל לי מהיד ויותר לא נגעתי בו. ואני זוכר שבאותו ערב מיכה התרגז וכשמיכה היה מתרגז הוא היה גם מדבר במהירות כמעט כמוך. והלכו שם צרורות, היו שם התרגזויות והוא כמעט התחיל להגיד לו שהוא אידיוט, כמעט, אוטוטו, בקושי החזקנו אותו מלרדת, אני לא יודע מלחבוט בו אבל אנחנו, הפרופסור הזה ואני ניסינו להחזיק את העסק ברמה הרצינית ואני הרגשתי שמיכה עוד רגע יוצא עליו בערבית, ברוסית וכולי. ואני לא רוצה להאריך בדברים כי אני גם בסך הכל אתם הרבה יותר קרובים לנושא אבל אני רוצה להדגיש כאן שלשמחתי הבית שלי בדרך כלל פתוח ומיכה היה נופל עליי לפעמים לבד. היינו יושבים על המרפסת עם הרגליים למעלה ככה על השולחן ומדברים על בעיות עולם. אחר כך כשהוא חזר מקנדה אז בכלל אני הופתעת, פה התחילו להגיע כמה רציני על ה"בוחר" הזה, איך הוא התחיל לדבר איתי business. אני אפילו לא יודע אם אתה יודע, אנחנו כמעט היינו שותפים.

דובר : זה לא היה רחוק מהגינרל.

עזר ויצמן : וכל אמריקן מוטורס, כל העניינים האלה. אז הוא אני מניח שעם ישראל הוא היה מתייעץ הרבה אבל לפעמים זה לא נוח לא להתייעץ עם אבא. אתה יודע, הרי אמר פעם אחת יהודי חכם, עד שאני הבנתי שאבי צודק יש לי בן שמתווכח איתי. אז הויכוחים אבות ובנים אז שאול ממך יקבל עצה יותר מאשר ממני ומיכה היה בא לפעמים אליי. אז הוא בא אליי עם רעיון שאני ישבתי, הסתכלתי עליו וזה מצא חן בעיניי. אז אני לא אגיד שאני ה-businessman הכי גדול בעולם, זה גם כן לא בדיוק נולדתי עם זה. זה לא הדבר שהכי מעניין אותי אבל בכל אופן בן אדם צריך לעשות משהו בחיים אז אני גם כן מגלגל עכשיו, קונים בגרוש מוכרים בשני גרוש. ומיכה בא עם רעיון על מכונית מסוימת, על סוכנות מסוימת, היה לו כבר מאורגן, כמו שאבנר אמר, היה לו במאורגן פה גראגי ופה חנות ופה עניינים והמעניין הוא שהפרא אדם הצעיר הזה הדליק אותי. זה מה שהיה מעניין. זה פתאום הפתיע אותי, הפתיע אותי ואמרתי: "אה, זה משהו מעניין". והוא הדליק אותי על העסק הזה. הוא עד כדי כך הדליק אותי על העסק הזה כי אם אתה זוכר, נדמה לי גם בנוכחותך, אני צלצלתי לארצות הברית, נכון? אתה היית אז שם? או אתה סידרת לי את הטלפון?

דובר : לא, בהזדמנות אחרת. זה היה בזמן...

עזר ויצמן : אחרי יום הכיפורים הזה גם אצלי הקומפיוטר שלי מתחיל כבר לא לעבוד. אני זוכר שהרמתי טלפון ודיברתי עם ידיד שלי באמריקה וביקשתי ממנו שיבדוק בשביל מיכה כמה דברים. עכשיו אני לא בדיוק עושה את זה לכל אחד שנכנס אליי הביתה. אני יודע, מישהו פה יכנס מחר ויגיד לי תשמע יש לי איזה רעיון אז אני פשוט אטלפן מאמריקה. אז הוא שכנע אותי בעניין הזה ואני לא יהודי שקונים אותי בקלות כל כך מהר. ואחר כך אני ישבתי, הסתכלתי על עצמי, אמרתי לעצמי תגיד ויצמן, מה פה אתה עושה? בא מיכה, צוציק ולדי (לא ברור), מוכר לך רעיון, אתה מרים טלפון לאמריקה אבל זה בדיוק היה ככה. ואני מעריך שפה היו יכולים, שאני, וזה שמיכה איננו אז הפסידו הרבה. אני דווקא, אני מעריך שאני הפסדתי פרטנר טוב. מפני שיש לי הרגשה שאנחנו היינו עושים פה משהו מאד, מאד, מאד מעניין, אני מניח. אבל אני לא רוצה להאריך בדברים.

הקשר שלי הלך עם מיכה, אני אומר בשלושה ערוצים. קודם כל, בערוץ הזה, שהוא בא לשבת איתי ולדבר על דברים כלליים. אחר כך הפתעתי מהדחף שלו והרצון שלו להיכנס לכל מיני עניינים שכפי שאמרתי ואני אסכם הדליקו אותי ואחרון אחרון חביב זה פה הסובייקטיביות שלי של אבא, של היחס שלו לשאול. והרבה פעמים הוא היה בא אליי ומרגיע אותי. היה מרגיע אותי כי עם שאול אתם כולכם מכירים את שאול, אתם מכירים את הבעיות. חלק מהבעיות אתם לא מכירים, אז שלא תדעו מצרות. אז אני הייתי בא, ואני הייתי, אני הייתי שופך את לבי בפני מיכה וגם בפני אבנר קצת וגם בפני גידי קצת ומיכה היה בא אליי מעצמו אומר "יהיה בסדר, סמוך עליי אני אקח אותו בידיים, הכל יהיה בסדר". זה היה בתקופה ששאול עבר תקופה קשה מאד. עכשיו כבר מדברים על זה, זה קצת יותר בסדר. אבל הנושא בפרט שהיה נורא יפה אצלו זה החרדה והחשש והרצון והמעשה גם כן לעזור, לעזור לשאול.